

Wzorzec FCI nr 195 /09.06.1999/, wersja angielska

SZPIC WŁOSKI

(Volpino Italiano)

TLUMACZENIE : Olga Jakubiel.

POCHODZENIE: Włochy.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA:
27.11.1989.

UŻYTKOWOŚĆ: Pies stróżujący i do towarzystwa.

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.
Seksja 4 Szpice europejskie.
Bez prób pracy.

ZARYS HISTORII RASY: Szpic włoski jest jednym z potomków szpica europejskiego, który istniał w środkowej części naszego kontynentu już od epoki brązu, i którego skamieniały szkielet odkryto obok fundamentów osady palowej. Zatem szpic włoski ma tych samych przodków, co szpic niemiecki, którego nie jest potomkiem, lecz krewnym. Hodowano go we Włoszech od niepamiętnych czasów i wielbiono zarówno w pałacach ludzi wielkiego rodu, jak i w ruderach, należących do zwykłych ludzi (tam też szpic włoski był szczególnie doceniany ze względu na swój instynkt stróża i czujność). Był psem Michała Anioła, a w XVIII w. niestrudzonym towarzyszem woźniców z Toskanii i Lacjum, zawsze gotowym, by donośnie ostrzec ich przed obcymi na drodze.

WRAŻENIE OGÓLNE : Mały szpic, bardzo zwarty, harmonijnie zbudowany, o długiej, odstającej szacie.

ISTOTNE PROPORCJE: Kwadratowej budowy; długość głowy stanowi niemal 4/10 długości tułowia.

USPOSOBIENIE/TEMPERAMENT : Bardzo przywiązany do swego otoczenia i rodziny; o wyrazistym temperamencie, żywotny, wesoły i skory do zabaw.

GŁOWA : W kształcie piramidy; długość stanowi niemal 4/10 wysokości w kłębie.

OKOLICA MÓZGOCZASZKI :

Czaszka: Dłuższa od kufy (6,5:5). Szerokość między łukami jarzmowymi stanowi więcej, niż połowę długości głowy (7,3:11,5). Nieco jajowatego kształtu, zarówno w przekroju podłużnym, jak i poprzecznym. Bruzda czołowa nieznacznie zaakcentowana; słabo zaznaczony guz potyliczny. Górne linie czaszki i kufy nieco zbieżne. Dobrze rozwinięte wyrostki guzowate czoła biegną niemal prostopadle do nasady kufy.

Stop: Dosyć dobrze zaznaczony.

OKOLICA TWARZOCZASZKI:

Nos: Wilgotny, chłodny, z szeroko rozwartymi nozdrzami. Widziany z boku – osadzony w tej samej linii, co górna linia czoła i nie wystający ponad linię warg. Zawsze czarnego koloru, zarówno u psów o białej, jak i rudej szacie.

Kufa: Długości mniejszej, niż długość czaszki; boki zbieżne; spiczasta. Grzbiet nosa prosty. Widziana z boku, zuchwa wyznacza dolną krawędź kufy.

Wargi: Z przodu, górna warga tworzy swą dolną krawędzią linię prostą. Spojenie wargowe niewidoczne, przez co wargi są bardzo wąskie. Krawędzie warg czarne.

Szczeka i zuchwa oraz uzębienie: Szczeka i zuchwa nie wydają się zbyt mocne; normalnie wykształcone, idealnie równo schodzące się z przodu. Gałęzie zuchwy proste. Zęby białe, ustawione równo w łuku, kompletne i doskonale wykształcone. Zgryz nożycowy; tolerowany cęgowy.

Oczy: Szeroko otwarte, normalnej wielkości, wyrażające czujność i ożywienie. Okrągławy oczodół, ustawiony w płaszczyźnie, tworzącej kąt rozwarty ku tyłowi. Powieki doskonale dopasowane do kształtu gałki ocznej. Tęczówka koloru ciemnej ochry; obwódki powiek czarne.

Uszy: Krótkie, trójkątnego kształtu, stojące, ze sztywną chrząstką, ustawione wewnętrzną stroną płata do przodu. Osadzone wysoko i blisko siebie. Długość uszu stanowi mniej więcej połowę długości głowy.

SZYJA: Długości mniej więcej równej długości głowy. Noszona zawsze prosto. Skóra ściśle przylegająca.

TUŁÓW: Kwadratowej budowy; długość tułowia mierzona od najbardziej wysuniętego do przodu punktu łopatki do szczytu zadu odpowiada wysokości w kłębie.

Górna linia: Linia grzbietu prosta, nad lędźwiami nieco wypukła.

Kłab: Nieco uniesiony ponad linię grzbietu.

Zad: Stanowi przedłużenie linii lędźwi. Kąt nachylenia między biodrem a nasadą ogona wynosi 10° .

Klatka piersiowa: Sięga poziomu łokci; żebra dobrze wysklepione. Długi mostek.

Dolna linia: Unosi się nieznacznie od mostka ku brzuchowi. Słabizna lekko zaznaczona.

OGON: Osadzony w przedłużeniu zadu; noszony stale zawinięty nad grzbietem. Długość ogona stanowi nieco mniej, niż wysokość w kłębie.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE: Rozpatrywane ogólnie – ustawione idealnie pionowo oraz równoległe w stosunku do płaszczyzny pośrodkowej ciała.

Łopatki: Długość łopatki stanowi $\frac{1}{4}$ wysokości w kłębie; nachylona jest ona pod kątem 60° .

Ramię: Dłuższe od łopatki; nachylone pod kątem 65° ; mniej więcej równoległe względem płaszczyzny pośrodkowej ciała.

Łokcie: Równoległe względem płaszczyzny pośrodkowej ciała.

Przedramię: Stanowi przedłużenie pionowej linii; o delikatnym kościcu. Długość przedramienia, mierzona od podłoża do łokcia, przekracza nieco połowę wysokości w kłębie.

Nadgarstek i śródreżce: Widziane z przodu, stanowią przedłużenie pionowej linii przedramienia. Widziane z boku, śródreżca są ukośne.

Przednie łapy: Owального kształtu, ze zwartymi palcami. Opuszki i pazury czarne.

KOŃCZYNY TYLNE: Rozpatrywane ogólnie z tyłu, muszą pozostawać idealnie w pionowej linii, biegnącej od szczytu zadu do podłoża. Są one równoległe względem siebie.

Udo: Jego długość stanowi 1/3 wysokości w kłębie. Jest ono idealnie równoległe względem płaszczyzny pośrodkowej ciała.

Podudzie: Długości nieco mniejszej, niż udo. O lekkim kośćcu; nachylone pod kątem 55-60°.

Staw skokowy: Odległość między szczytem stawu skokowego a podłożem stanowi nieco więcej, niż ¼ wysokości w kłębie.

Śródstopie: Pionowe; widziane zarówno z przodu, jak i z tyłu – idealnie proste.

Tylne łapy: Owalne, podobnie jak przednie, i posiadające wszystkie ich cechy.

CHÓD/RUCH: Nie może być podrygujący ani w kłusie, ani w galopie. We wszystkich rodzajach chodu, kroki muszą być duże.

SKÓRA: Dobrze przylegająca i napięta; brak śladów luźnej skóry.

SZATA:

WŁOS: Gęsty, bardzo długi, niezwykle prosty i odstający. Szorstkiej struktury, z prostymi, sztywnymi włosami; nie może być lejący; musi być stojący, nawet jeśli szata nie jest obfita. Tułów sprawia wrażenie owiniętego mufką, zwłaszcza na szyi, gdzie szata tworzy bujną kryzę. Czaszka okryta półdługimi włosami, które zakrywają nasadę uszu. Włosy na kufie – krótkie. Na uszach – włos delikatny i gładki. Ogon okryty bardzo długim włosiem. Na krawędziach tylnych kończyn, szata tworzy pióra.

MAŚĆ:

- Jednolicie biała.
- Jednolicie ruda.
- Kolor szampana dopuszczalny, ale nie pożądanym.

Bładopomarańczowy odcień na uszach – tolerowany, ale w każdym przypadku stanowi niedoskonałość.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie: psy: 27-30 cm,
suki: 25-28 cm.

WADY: Wszelkie odstępstwa od wyżej wymienionych cech należy uznać za wady, których ocena powinna być proporcjonalna względem ich stopnia i zasięgu.

POWAŻNE WADY:

- Kolor nosa inny, niż czarny.
- Wypukła górna linia kufy.
- Zez.
- Ogon noszony między tylnymi łapami.
- Wielkość przekraczająca o 3 cm limity, podane we wzorcu.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub nadmierna bojaźliwość.
- Rozbieżność osi mózgowcowej i twarzoczaszki.
- Tyłozgryz.
- Całkowita depigmentacja nosa lub obwódki powiek.
- Zupełnie wiszące uszy.
- Brak ogona lub bardzo krótki ogon – zarówno wrodzony, jak i nabyty.
- Wszystkie kolory inne, niż biały, rudy czy niepożądanego koloru szampa.
- Rude znaczenia na białym tle; białe lub czarne znaczenia na rudym tle.

Każdy pies, przejawiający fizyczne lub psychiczne nieprawidłowości, powinien zostać zdyskwalifikowany.

Uwaga: Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie opuszczone do moszny.